

Det, der ligger i forslaget, er, at man skal give ministeren bemyndigelse til at indskrænke og udvide antallet af sygdomme, som omfattes af den bestemmelse. Vi mener, at det er fornuftigt, at Folketinget har hånd i hanke med, hvad der sker på det område.

I forlængelse af, at vi stemte imod kriminalisering på det her område tilbage i midten af 1990'erne, og i forlængelse af de argumenter, som jeg er kommet med her, vil vi også stemme imod det her forslag.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for modtagelsen af forslaget. Som det er fremgået under vores forhandlinger, bygger lovforslaget på en sundhedsfaglig vurdering af den bestemmelse, som blev indsat af Folketinget, efter at der i 1994 var faldet dom ved Højesteret, som altså medførte, at Folketinget vedtog, at det skulle være strafbart at udsætte andre mennesker for smitterisikoen, hvis man gjorde det på en hensynsløs måde eller gentagne gange havde ubeskyttet sex, hvis man var hiv- og aids-smittet.

Lovforslaget er altså begrundet i, at der er sket en lægefaglig udvikling på feltet. Det kan vi alle sammen glæde os over, og det har den socialdemokratiske ordfører, fru Lissa Mathiasen, jo gjort indledningsvis, og den glæde deler jeg.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige noget om, hvad der er sket, siden Folketinget gjorde det:

Der er altså ikke en overvågning af feltet. Det skyldes jo, at det her er et område, hvor lægevidenskaben heldigvis har udviklet sig, og det har gjort, at der også i den offentlige debat, der er refereret meget grundigt til i lovforslagets bemærkninger, er gengivet, hvad konklusionerne var på baggrund af den samfundsmæssige debat, der fandt sted i 1995-96 på baggrund af de forbedrede behandlingsmetoder, der kom dengang.

Det førte til, at Justitsministeriet allerede dengang i september måned 1998 bad om en udtalelse fra Sundhedsministeriet om levetidsprognosen for hiv-smittede, og den førte altså til den konklusion, at der stadig væk var mulighed for at anvende bestemmelsen trods vores forarbejder om, at det skulle være med 15 års levetidsbegrænsning.

Så har der igen været en drøftelse på baggrund af, at der i Østre Landsret den 24. marts år 2000 faldt en dom, hvor man uanset de forbedrede behandlingsmuligheder fortsat fandt, at man

kunne anvende bestemmelsen, som blev indført i lovgivningen i 1994-95.

Så har vi haft det oppe igen, og det har vi haft på baggrund af bl.a. folketingssspørgsmål fra hr. Svend Aage Jensby og andre, og det førte til, at vi den 25. januar i år fik en udtalelse fra Sundhedsstyrelsen, efter at Justitsministeriet, Rigsadvokaten og Retslægerådet havde diskuteret det med Sundhedsministeriet og Sundhedsstyrelsen.

Først den 25. januar i år forelå der det videnskabelige grundlag, der nu fastslår, at behandlingsmetoderne har en karakter, hvor mindre end 15 pct. vil dø af sygdommen inden for den 10-15-årige periode – først den 25. januar, og dette lovforslag er fremsat den 28. marts. Jeg ved i øvrigt ikke, hvornår den pågældende sag fra Frederikshavn, som har optaget nogle ordførere, overhovedet kom frem i offentligheden. Så vidt jeg erindrer, er det ikke sammenfaldende med fremsættelsen af lovforslaget her. Det er i hvert fald ikke sammenfaldende med Sundhedsstyrelsens udtalelse fra den 25. januar.

Nok om det historiske forløb. Jeg er glad for, at et stort flertal i Folketinget tilslutter sig, at det ville være en krænkelse af vores retsbevidsthed, vores retsfølelse, hvis det var sådan, at det ikke efter gældende ret skulle være strafbart at smitte andre mennesker med en dødelig sygdom, som forringer livskvalitet, og som i øvrigt kraftigt nedsætter folks levetid. Jeg er glad for, at et flertal i Folketinget mener, at det fortsat skal være strafbart.

Så har flere partier rejst spørgsmål i tilknytning til gentagelseskravet inden for det strafbare område.

Jeg kan bekræfte det spørgsmål, som fru Birthe Rønn Hornbech stillede mig, og som vist også lå i hr. Helge Adam Møllers spørgsmål – eller var det konklusionen? – at der ikke i det lovforslag, som blev fremsat af den daværende justitsminister, var krav om gentagne gange eller under i øvrigt særligt skærpende omstændigheder.

Det fandtes ikke i det oprindelige lovforslag, men blev sat ind af Folketinget efter førstebehandlingen i Folketinget. Det er jo et krav, som også har været oppe i debatten efterfølgende, og som også har været kritiseret i den offentlige debat, også af nogle af vores universitetsjurister.

Jeg er åben for under udvalgsbehandlingen at drøfte med Folketingets partier, om vi i den fremtidige lovgivning skal fastholde kravet om gentagne gange. Som sagt ser vi med den åbne